

РЕШЕНИЕ

№ 213

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Дора Д. Михайлова

Членове: Росина Н. Дончева

Георги Ст. Мулешков

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от Дора Д. Михайлова Въззивно гражданско дело
№ 20221800500843 по описа за 2022 година

С решение от 14.07.2022 г., изменено в частта за разноските с
определение от 06.10.2022 г., постановени по гр. дело № 762/2019 г.
по описа на РС – гр. Сливница, Г. д. „Г.п.“ на М. н. в. р. е осъдена да
заплати на И. З. Д. на основание чл. 187, ал. 5, т. 2 от Закона за
Министерството на вътрешните работи (ЗМВР - в ред., обн. ДВ, бр.
81/2016 г.), вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР сумата 1 750, 02 лв.,
представляваща неплатено възнаграждение за извънреден труд за
период от 04.11.2016 г. до 04.11.2019 г., ведно със законната лихва
върху тази сума, считано от подаване на исковата молба на 04.11.2019
г., до окончателното ѝ изплащане, както и на основание чл. 86, ал. 1 от
ЗЗД да му заплати сумата 237, 70 лв., представляваща обезщетение за
забавено изпълнение на горепосоченото главно задължение за период
от 01.01.2017 г. до 04.11.2019 година. В тежест на ответника е
възложена сумата 720 лв. - разноси по делото, понесени от ищеца,
както и сума за държавна такса и разноси за възнаграждение за вещо
лице, платими в полза на държавата.

Срещу решението, в частта, в която исковете са уважени, е
подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна

жалба от ответника Г. д. „Г.п.“ на М. н. в. р.. Жалбоподателят поддържа, че неправилно районният бил приел, че е налице непълнота в уредбата в ЗМВР по отношение на определянето на заплащане на извънреден труд в резултат на преобразуване на нощен към дневен труд чрез прилагане на коефициент 1. 143. Не била налице празнота в закона, поради което било изключено прилагането на нормите на НСОПЗ. Искането е за отмяна на решението в обжалваните части и за постановяване на нов акт по същество, с който исковете да бъдат отхвърлени.

Ответникът по жалбата И. З. Д. е подал отговор на въззивната жалба, оспорвайки същата.

Софийски окръжен съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното.

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР вр. с чл. 179, ал. 1 вр. с чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав счита, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Безспорно е във въззивното производство, че през процесния период страните са били обвързани от валидно служебно правоотношение, по силата на което ищецът е изпълнявал длъжността "старши полицай – младши инспектор" в ГПУ – К. при РДГП – гр. Д., полагал е труд на 12-часов режим на работа, като работното време било изчислявано сумирано за тримесечен период. През периода от 04.11.2016 г. до 04.11.2019 г. ищецът бил отработил 1 744 нощни часове, за които му било изплатено допълнително възнаграждение от 0.25 лв. на час.

Спорните между страните въпроси са свързани с това дали при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд са приложими разпоредбите на КТ и НСОПЗ – в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от посочената наредба, или следва да се прилагат разпоредбите на специалния ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконови нормативни актове, както и дали е налице извънреден

труд при превръщане на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ.

До постановяване на Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2023 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2020 г., ОСГК, настоящият съдебен състав поддържаше становището, че в ЗМВР и приложимите към него наредби е налице празнота на закона, липсва регламентацията относно преобразуването на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 0.143 и поради това следва да се прилага правилото на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ.

Със задължителното по силата на чл. 130, ал. 3 ЗСВ за органите на съдебната власт Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2023 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2020 г., ОСГК, се прие, че при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба/ и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове. Предвид даденото разрешение по единствения спорен между страните въпрос следва да се приеме, че предявените иски са неоснователни, а решението на районния съд – неправилно.

С оглед изхода на спора въззиваемата страна следва да бъде осъдена да заплати на въззивника разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции в размер на общо 200 лева (по 100 лева за всяка инстанция).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 14.07.2022 г., изменено в частта за разноските с определение от 06.10.2022 г., постановени по гр. дело № 762/2019 г. по описа на РС – гр. Сливница, **ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от И. З. Д. против Г. д. „Г.п.“ на М. н. в. р. иски за заплащане на основание чл. 187, ал. 5, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР - в ред., обн. ДВ, бр. 81/2016 г.), вр. чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР сумата 1 750, 02 лв., представляваща възнаграждение за извънреден труд за период от 04.11.2016 г. до 04.11.2019 г., както и за заплащане на основание чл.

86, ал. 1 от ЗЗД на сумата 237, 70 лв., представляваща обезщетение за забавено изпълнение на горепосоченото главно задължение за период от 01.01.2017 г. до 04.11.2019 година.

ОСЪЖДА И. З. Д., ЕГН: *****, да заплати на основание чл. 78, ал. 3 ГПК на Г. д. „Г. п.“ при М. н. в. р. с адрес: гр. С., бул. „М. Л.“ № ., разноси за юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции в размер на общо 200 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____